

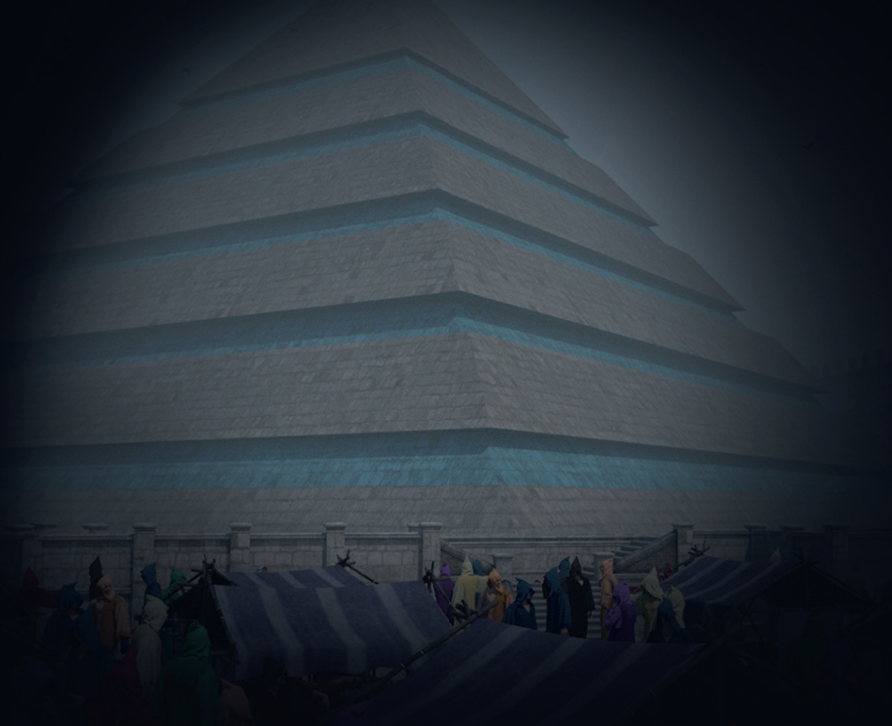
Почалася війна, що має покласти край усім війнам.
Заради спільної перемоги храмам різних кольорів
доведеться об'єднатися та прийняти відмінності
одне одного. Перед вирішальною битвою

Ашева прагне заручитися підтримкою
Фіолетового народу, тож разом з друзями вирушає
до чарівного краю метеликів — Папілії.

Там на Цестію і Ашеву чекають не лише неймовірні
краєвиди та знайомство з Фіолетовим Монархом,
а й справжнє випробування їхніх почуттів.

Кольори й пахощі, радість і горе, любов і смерть.

Усе змішалось у божевільному танку, з якого
народиться новий світанок.

РОБЕРТО
РІЧЧІ

ЧЕРВОНИЙ
АРЛЕКІН

НОВИЙ СВІТАНОК

ЧЕРВОНИЙ

АРЛЕКІН

НОВИЙ СВІТАНОК

РОБЕРТО РІЧЧІ

книга 4

ЧЕРВОНИЙ

АРЛЕКІН

КНИГА 4

НОВИЙ СВІТАНОК

РОБЕРТО РІЧЧІ

З англійської переклала Ірина Кобилінська

УДК 82-31
Р 56

Річчі Роберто
Р 56 Червоний Арлекін. Книга 4: Новий світанок / Роберто Річчі ; пер. з англ. Ірини Кобилінської. — Чернівці : Книги — XXI, 2024. — 168 с.

ISBN 978-617-614-655-1 (паперове видання)
ISBN 978-617-614-555-4 (електронне видання)

Почалася війна, що має покласти край усім війнам. Заради спільної перемоги хромам різних кольорів доведеться об'єднатися та прийняти відмінності одне одного. Перед вирішальною битвою Ашева прагне заручитися підтримкою Фіолетового народу, тож разом з друзями вирушає до чарівного краю метеликів — Папілії. Там на Цестію і Ашеву чекають не лише неймовірні краєвиди та знайомство з Фіолетовим Монархом, а й справжнє випробування їхніх почуттів. Кольори й пахощі, радість і горе, любов і смерть. Усе змішалось у божевільному танку, з якого народиться новий світанок.

Усі права застережено.
Жодну частину з цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без письмового дозволу видавництва.

ISBN 978-617-614-655-1
(паперове видання)
ISBN 978-617-614-555-4
(електронне видання)

The Red Harlequin Book 4 A New Dawn
First Copyright © 2015 Roberto Ricci
Copyright © 2020 Pantomimus Media Limited
Cover Illustrations by Pascal Demure

© Книги — XXI, 2024, видання українською мовою
© Ірина Кобилінська, 2024, переклад

ЗМІСТ

Розділ 29. Ущелина смерті	7
Розділ 30. Повернення до Самаріса	26
Розділ 31. Край лаванди й метеликів	39
Розділ 32. Найпрекрасніший Монарх	52
Розділ 33. Темна присутність	80
Розділ 34. Веселкова армія	92
Розділ 35. У тіні Блакитної Піраміди	115
Розділ 36. Новий світанок	139
Розділ 37. Пробудження	151
Про автора.....	167

Розділ 29

УЩЕЛИНА СМЕРТІ

*Я вже не боюся ночі.
Ніч не має кольору, лиш темну мантію.
Нею вона огортає все: хромів, землі, долі.
Ніч зцілює рани і скидає маски.
Сни витають у повітрі.
Ніч обіцяє здійснення всіх мрій.
Та скоро настане новий світанок,
і вже нічого не буде таким, як раніше.*

І почалася війна, що мала покласти край усім війнам. Я стояв на пагорбі й дивився вниз на море Помаранчевих та Жовтих хромів, на сотню прапорів, що тріпотіли за вітром. Раптом я зрозумів, що землі вже ніколи не будуть такими, як раніше. Праворуч від мене стояв мій добрий і вірний друг Даерек. Він не раз рятував моє життя, і я був ладен убити за нього. Ліворуч стояла Цестія — прекрасна Червона принцеса, заради якої я був готовий померти. О, як же боги люблять іронію! Я подумав, що в минулому й Даерек, і Цестія могли бути моїми ворогами. Ми могли навіть убити одне одного через наш колір... Так, боги бувають жорстокими до нас, смертних... Чи, можливо, це ми, смертні, стали надто жорстокими одне до одного. На щастя, ті самі боги, які розділили нас, вирішили звести нас

разом задля важливої мети — об'єднати те, що надто довго лишалося розділеним.

Мій власний шлях почався того дня, коли я втік з Аксіума й відвернувся від свого народу — Чорних хромів. Шлях продовжився битвою за Червоне місто Самаріс. Тоді ж я вперше вдав із себе Червоного Арлекіна — демона, якого насправді не існує, але якого боялися всі хроми. Легендами про нього нас залякували змалечку, аби потім усе життя тримати в шорах. Я віднайшов своє призначення під час подорожі до Евердії, де Зелені допомогли перетворити мою лють на любов. І воно зрештою втілювалося, коли я прийшов до земель Помаранчевих і Жовтих хромів. Обидва ці народи жили, ховаючись за міцними мурами своїх міст, — такі близькі, та все ж такі далекі один від одного. Але тепер хроми з двох старовинних міст змішалися в один натовп — краплини блискучого золота між яскравої міді. Якщо це бодай трохи схоже на те, що готує нам майбутнє, мені вже подобається.

З натовпу вийшло двоє хромів. Це були брат Д'деко, духовний лідер Жовтих хромів, і сестра Сітрія, одна із сестер, які правили гордовитими Помаранчевими хромками. Після переможної битви за міста-близнюки обидва народи вирішили

не носити масок. Я тішився, споглядаючи щасливі обличчя їхніх лідерів. Радістю сяяли їхні очі, уста й навіть зморшки, що з'являлися з кожним новим сонцестоянням. Обоє лідерів скуштували фрукт свободи й відчули його солодкий смак.

— Ми готові вислухати тебе, арлекіне, — сказав Д'деко.

Я кивнув, поглянув на Цестію і всміхнувся їй. Вона взяла мою руку й легенько стиснула. Її присутність додавала мені сил. Здавалося, якби Цестії не було поруч, навіть сонце зранку не сходило б.

Я повернувся до величезного натовпу Жовтих і Помаранчевих хромів, які не зводили з мене очей. Коли я вперше опинився в цих гірських землях, то зустрів лише фермерів і скотарів. Але тепер, озброївшись мечами і щитами переможених Чорних легіонерів, ці хроми видавалися не менш войовничими, ніж солдати Аксіума.

Я підняв меч і гучно прокричав:

— Сестри! Брати! Сьогодні новий день для нас і наших земель! Цей день прокладе нам стежку до вічної свободи. Свободи від масок, які нас змушували носити! Свободи від кольорів і ритуалів, яких ми мусили дотримуватися від самого народження! Свободу від Чорних та інших диктаторів, які

наважаться повчати нас, що нам робити з власними життями! Сьогодні *ваш* день!

Гул натовпу накотився на мене величезною хвилею. Це надихало.

— Не забуваймо тих, хто загинув заради нашої з вами можливості стояти тут і зараз. На їхню честь ми пройдемо переможним маршем усіма землями. І давайте приймемо інші кольори та інших хромів. Щойно ми відкриємо для них наші серця, вони приєднаються до нас.

Позаду мене Даерек сказав:

— Кхм, не думаю, що, побачивши наші мечі, вони сприймуть наш прихід як знак любові й миру.

Цестія цитьнула на нього.

— Але ж вони *побачать* старих і дітей, а не лише воїнів, — пошепки відповіла вона.

Я продовжив розпалювати натовп:

— Це буде нелегко. Наша мужність не раз похитнеться, й сумніви полонять нас. Але пам'ятайте: саме з вас усе почалося! Нехай ваші серця завжди ведуть вас!

Ці слова зустріли нові вигуки «ура».

Говорячи, я спускався все нижче схилом. Я підійшов достатньо близько, щоб роздивитися обличчя Помаранчевих і Жовтих хромів у перших

рядах. Я бачив, як палала злість у їхніх очах, як росла їхня самоповага. Вони вже не боялися ані ворожих земель, ані богів. Навпаки, відчули себе рівними їм. Я всміхнувся й поспішив повернутися до своїх друзів. Розглядаючи цю новостворену армію, я відчував гордість. Піднявши меч, я закричав:

— Уперед!

— Уперед! — піднесено підхопили всі. Їхня нестримна енергія розлилася долиною.

Усередині я почув тихий шепіт Хтоміо: «Об'єднай землі, Ашево. Знищи хроматичну ауру — символ лицемірства й підступності».

— Я зроблю це, старий друже. Зроблю, — стиха промовив я, стрибаючи на коня.

— Схоже, ти задоволений собою, Червоний Арлекіне, — сказала Цестія, наздоганяючи мене на своєму скакуні.

— Так і є, — відповів я. — Я йду за покликом свого серця й сердець тисячі хромів.

— Сподіваюся, тобі вдасться переконати Червоних так само легко, як щойно Жовтих і Помаранчевих, — уїдливо промовила вона.

Я розумів занепокоєння Цестії. Востаннє її вигнали з табору Червоних — і це тільки ускладнювало нам завдання. Благородні хроми вчинили заколот

проти неї, а тепер ми збиралися повернутися і просити їх про допомогу й союз.

Ті події розбили Цестії серце. Ми знайшли жменьку вцілілих солдатів Червоної армії, які ховалися в гірській ущелині. Спершу вони зраділи, що я врятував життя їхньої принцеси. Та коли Цестія наказала їм битися під проводом арлекіна, вони відреклися від неї. А ворожі благородні аші — представники найвищої касты Червоних — лише підлили олії у вогонь. Керовані Ераї, зіпсутим привілейованим хромом, якому Цестія відмовила, обравши мене, аші звели наклеп на мене. Мені перестали вірити. Зчинилася бійка. Ераї спробував убити принцесу, прикриваючи це бажанням урятувати її душу. З допомогою вірних воїнів Парабатаї Цестії вдалося зупинити заколот, але її власний народ уже не вірив їй. Тож принцеса добровільно поїхала звідти, аби тільки не бачити, як Червоні б'ються з Червоними. Тоді нам ледве вдалося вибратися і зберегти власні життя.

— Вони зрозуміють, — запевняв я Цестію. — А якщо їм знадобляться докази, то цього разу ти повертаєшся до них не сама — за тобою йде ціла армія союзників.

— Ця армія йде за тобою, а не за мною, — дещо роздратовано відповіла Цестія. Частина мене бажала

переконати її в протилежному, та я знав: вона сама має здолати свої внутрішніх демонів, — тож вирішив мовчати всю дорогу.

Ми їхали знайомими кряжами Помаранчевих гір, видивляючись секретний струмок, що мав привести нас до табору Червоних. Я не міг вигадати жодної причини, чому б Червоні не схотіли доєднатися до нас. Особливо після нашої нещодавньої перемоги. У нас був спільний ворог — Чорні, тож я ні на мить не сумнівався, що Червоні хроми більше, ніж будь-який інший народ бажать падіння Аксіума раз і назавжди. Ворожнеча Червоних та Чорних мала довгу історію.

Чорні...

Поразка їхньої армії у Кродії мала стати потужним посланням для Аксіума. Думка про те, що саме зараз Чорні старійшини планують жахливу помсту, не давала мені спокою. Хоча, можливо, це було тому, що, думаючи про Аксіум і Чорний народ, я вже не почувався Чорним. Я вже не бачив у них народу, що породив мене, а лише перешкоду на шляху до моєї місії — об'єднати землі. Для мене вони були проблемою. І я знав, як її вирішити. Я сам дивувався раціональності своїх думок. Своїм прибічникам я говорив про необхідність зрощувати

в серці милосердя, а моє власне серце досі прагнуло жорстокої помсти.

Попри всі намагання, я досі гостро відчував, як зростає лють усередині мене. Любов і лють, лють і любов. Ці два почуття злилися в моїй душі у вічних обіймах. Я поглянув на Цестію і вперше злякався своїх почуттів до неї. Злякався, що, дізнавшись, скільки темряви приховує моя душа, принцеса покине мене.

— Я досі переконаний, що зустрічатися з Червоними зараз — помилка. Велика помилка.

Це був Даерек. Йому не подобалася ідея союзу з тими, хто колись правив ним, і це було цілком очікувано. Даерек походив з яні — найнижчої, недоторканної касті в Червоному королівстві. За жорстокого правління благородних аші каста Даерека вела злиденне життя. Саме кастова система стала яблуком розбрату, що коштувало мені дружби з Хтомію. Він, як виявилось, був самим королем Червоних. Я завдячував йому власним життям, а також усім, що тепер знаю про землі, але Хтомію зрадив своїх підданих. Зрадив невинних дітей, таких як Тіара, чие коротке страждання життя трагічно обірвалося. А зрадивши її та інших простих хромів свого народу, він зрадив і мене.

— З усіх народів Червоних буде найлегше переконати, — відповів я Даерекові. — У союзі з нами для них самі лише переваги й жодних ризиків, — я сподівався, що говорив упевненіше, ніж почувався.

— Можливо, але, зважаючи на те, що ти розповів мені, і на те, що я знаю про благородних хромів, Ераї та його прихвосні спробують зупинити тебе. Вони переконуватимуть Помаранчевих і Жовтих, що Червоні *аші* стануть кращими лідерами у війні проти Чорних, ніж ти.

— Я не народився правителем і не маю наміру ним ставати, — відповів я. — Якщо народи вирішать, що буде краще, коли нашу битву очолить хтось інший, хай так і буде.

— Не будь таким наївним, Ашево, — втрутилася Цестія. — Благородні касті Червоних пожадливі до влади. Їм абсолютно начхати на твої ідеали чи на те, як покращити життя земель. Якщо вони здобудуть владу над цією армією, будь певен, вони ж її і знищать.

— Нам потрібен союз із Червоними. Коли три народи об'єднуються проти спільного ворога, для інших хромів це стане вагомим аргументом, щоб приєднатися до битви, — пояснив я. — До того ж

іще невідомо, який з мене буде лідер, коли утвориться союз між народами всіх кольорів.

— Саме так! — вигукнув Даерек. — Але я погоджуюся з Цестією. Неможливо передбачити, чим усе закінчиться. Твоя мрія об'єднати землі може стати не єдиним результатом цієї війни.

— Одне відомо напевне: ми можемо загинути в бою. Ти можеш померти. Або... я можу померти, — сказала Цестія. — А я не хочу помирати. Тепер, коли зустріла тебе, я хочу жити.

— Я теж не хочу помирати, — відповів я і взяв Цестію за руку. — Але я не житиму в рабстві правил, які хтось вигадав для мене. Це гірше, ніж смерть.

— Свята правда! — підтримав мене Даерек. — Не хвилюйся, Цестіє, я подбаю, щоб він вижив і ви, закохані голуб'ята, змогли час від часу влаштовувати собі Пігму чи дві!

Ми з Цестією залилися багрянцем, пригадавши особливості шлюбного ритуалу між Жовтими та Помаранчевими, а Даерек вибухнув нестримним реготом.

Минуло дві ночі, перш ніж ми дісталися потаємної стежки до сховку Червоних у глибині

Помаранчевих гір. Нас вела Цестія. Відчувши вже знайомі мені нестримні пориви вітру, я здогадався, що ми наблизилися до ущелини. Лише натреноване око могло помітити стежку, приховану за грудкою червонясто-помаранчевого, помережаного тріщинками каміння.

— Туди! — скомандувала Цестія, вказуючи на вузьеньку щілину в камені просто перед нами. На мить я подумав, що вона помилилася. Лише впритул наблизившись до каміння, ми помітили, що воно приховує кам'яну стіну позаду. Ми розвернули коней ліворуч і ввійшли в потаємний прохід.

— Нехай діти й старі лишаються тут із частиною війська. Ми візьмемо з собою лише сотню солдатів, — сказав я Д'деко. Я хотів узяти ще менше воїнів, але, пам'ятаючи, як войовничо були налаштовані Червоні під час нашої останньої зустрічі, вирішив лишатися насторожі.

Жовтий брат і Помаранчева сестра швидко віддали накази і сформували маленький легіон.

Ми повільно пробиралися вузькою ущелиною. Я почувався, ніби миша в пастці. Якщо Червоні помітять нас і нападуть, нам загрожує вірна смерть. Але нас вела Цестія, тож я дуже сумнівався, що

будь-хто в таборі Червоних наважиться здійснити руку на свою принцесу.

Вітер ушух, зовсім як минулого разу, коли ми ввійшли до проходу. Навколо нас повисла мото-рошна тиша. Однією рукою я тримав віжки коня, а другою — нервово стискав руків'я меча.

— Може, треба їх погукати, — прошепотів я Цестії. — Раптом вони ховаються в розщелинах над нами.

Вона кивнула й закричала:

— Червоні храми! Це я — Цестія! Ваша принцеса! Я принесла добру новину! — голос Цестії прокотився луною, але ніхто не відповів.

Краєм ока я помітив тінь, що промайнула над нами. Я інстинктивно дістав меча. Та придивився і зрозумів, що це зовсім не хром. Це був стерв'ятник, який опустився на виступ над нами. Я крикнув — і незграбний пожирач мертвеччини полетів геть.

— Червоні храми! Ми прийшли до вас! Ми прийшли з миром! — вигукнув я.

Але нам відповіли тільки інші стерв'ятники. Кілька велетенських птахів кружляли над нами, сповнюючи повітря скрипливими криками.

— Припускаю, ці Червоні не довіряють нам, — прокоментував Даерек. — Так типово для аші та саї.

— Можливо, вони просто не чують нас, — заперчила Цестія.

— Стерв'ятники вже мали дати їм знак, що тут хтось є, — не погодився я.

Ми продовжили йти звивистим проходом до вузької ущелини. Аж раптом у ніздрі нам ударив жохливий сморід. Смерділо так, ніби тисячі тварин зарізали на місці й лишили гнити просто неба. Я пригадав отару Помаранчевих биків. Невже аші, розлютившись, вирізали всю отару? Потім у пам'яті сплив спогад, як в Аксіумі трапилася навала щурів. Мені було сім чи вісім сонцестоянь. Тоді на вулицях розкладали величезні багаття, аби спалити їх, а ми марно намагалися не вдихати смерть і хворобу, яку принесли з собою ці гризуни.

Я поглянув на Цестію. Вона зовсім зблідла.

— Що трапилося? — запитала вона.

Я не відповів. Натомість відірвав шматок червоної тканини від свого рукава і простягнув їй.

— Затули цим рота й носа.

Те саме я зробив і для Даерека. Храми, які супроводжували нас, повторили за мною.

Нарешті ми ввійшли до ущелини. І одразу ж стали свідками жохливої сцени: брунатні й помаранчеві

стіни були залиті червоним. Мертві тіла... тіла лежали всюди. Їх оточили падальники! Стерв'ятники гострими дзьобами розривали плоть сотень тіл, що вже почали розкладатися. Величезні гидотні падальники — дикі створіння всіх видів, які тільки існували, робили з тілами те, чого не заслужив жоден померлий хром. Вони нагадували мені вовків з лісів Аксіума. Кожен полеглий тут хром і хромка були Червоними.

Я помітив Ераї. Він досі сидів на коні, його маска валялася на землі. Половину його обличчя проїли аж до кісток. Вуста викривила чудернацька посмішка, ніби він тріумфував, зустрівши смерть правителем. Найсумнішим видовищем була гора дітей, яких роздерли на шматки, наче шитих ляльок, і кинули перед входом до прихованої печери. Купа тіл раптом заворушилася, пробуджуючи марну надію, що хтось там лишився живим, та з неї вибігла лиш зграя наполоханих щурів.

— Ні-і-і-і! — закричав хтось. Це була Цестія.

Почувши крик, падальники інстинктивно позадкували. Вони люто гарчали й оглушливо кричали.

— Треба розкласти очисні багаття! — гучно наказав я. — Принесіть олію і смолоскипи!

— Нехай боги проклянуть тих, хто вчинив таке звірство! — захлиналася Цестія. — Нехай їхні сини й доньки вже не побачать світла дня!

Крики Цестії ще дужче налякали тварин, і вони почали втікати зі свого гидотного бенкету. Ми з Дакером заходилися вимахувати мечами, щоб швидше розігнати їх.

Трупний сморід був таким сильним, що я ледь не знепритомнів. Нарешті кілька Жовтих хромів, які замикали нашу шеренгу, принесли волові міхури, повні олії. Ми вилили її на землю й підпалили. Вітер, шурхочучи крізь вузький кам'яний прохід, зробив решту роботи. Язика полум'я невдовзі пробралися аж до входу в печеру. Багато тварин заховалися всередині, тож коли полум'я охопило вхід, ми почули їхнє жалісливе виття. Та всім було байдуже, хай навіть вони згорали живцем.

Полум'я швидко ширилося вузькою ущелиною, тож ми мали негайно забиратися звідти. Ми боялися, що вогонь відріже єдиний прохід, який міг вивести нас. Дим, поєднаний зі смородом гнилої плоті, переслідував нас усю дорогу, доки ми не вибралися з Помаранчевих гір. Я весь час не зводив очей із Цестії, побоюючись, що через подвійне горе вона може знепритомніти або ж заподіяти собі шкоду.

Та, на мій подив, Цестія опанувала свої почуття. Без сумнівів, Хтоміо навчив доньку лишатися сильною навіть за найгірших обставин.

От тільки її обличчя було блідим і безвиразним, наче маска. Погляд порожній, зосереджений на дорозі попереду. Вона не відповідала, навіть коли я кликав її на ім'я.

— Принаймні ми знаємо, хто зробив це, — сказав Даерек, переймаючись за Цестію не менше, ніж я. Він простягнув мені бронзову маску. Я одразу впізнав її. Це була маска Чорного воїна.

— Але як Чорні знайшли їх? — запитав я радше самого себе, ніж друга.

— Напевно, вони стежили за нами, коли ми востаннє були тут. Пам'ятаєш? — нарешті заговорила Цестія.

Я пригадав, як ми з Цестією їхали верхи від Чорних лісів до цього таємного святилища. Ми так раділи, що вижили. Певно, ми були необережними. Ми привели Чорних прямісінько до Червоних. Людей Цестії захопили зненацька, вони не мали куди втікати. Це був короткий, але кривавий бій.

— То ось чому Чорна армія вирішила напасти на Кродію та Доріку! — раптом усвідомив я. — Вони

просто йшли за нами. А коли знайшли Червоних, розділили своє військо надвоє. Одна половина залишилася виконувати криваву роботу, доки інша вирішила захопити Помаранчевих і Жовтих. Ось чому солдатів було менше, ніж під час атаки на Самаріс.

— Тоді виникає запитання: де ж зараз друга половина Чорної армії? — сказала Сітрія. Коли ми змусили Чорних відступати, то були здивовані цим не менше, ніж вони, тож ніхто навіть не подумав поставити собі таке запитання.

— Можливо, просто зараз нападають на інші землі, — припустив я. — Вони були настільки впевнені у своїй перемозі над нами, що навряд чи переймалися справами інших легіонів. Зараз вони вже перегрупувалися, об'єднавшись із боягузливими вбивцями Червоних з ущелини.

— Тоді ми маємо розшукати їх, — процідив крізь зуби Даерек, — і знищити раз і назавжди.

Його обличчя спохмурніло, ніби накрите чорною хмарою. Я так хвилювався за Цестію і навіть не здогадався, що Даерек теж страждає. Він побачив, як останніх представників його народу, нехай навіть це були ненависні йому аші, знищили, прирікши на страху і принизливу смерть. І, хоч

Даерек і не хотів визнавати цього, та під жебрацькими лахами яні билося серце гордовитого Червоного хрома.

— Найвірогідніше, далі вони нападуть на Фіолетових, — байдуже зазначила Цестія.

— Чому так? — запитав я.

— Це єдиний народ, який ще може чинити їм супротив. Сині зовсім не вояки. Вони торговці. Вони ніяк не загрожують Чорним... А ось Фіолетові...

— Фіолетові також торговці, а не воїни! — не погодився я. — Якої загрози можна очікувати від хромів, які продають приправи й шовк?

— Погано ти їх знаєш, Ашево, — відповіла Цестія. — Твоя правда, вони торговці, та вони хоробріші хроми, ніж Блакитні. Вони горді й незалежні. І вони радше помруть, ніж стануть рабами іншого кольору. Принаймні так мені розповідав батько.

Я пригадав свої попередні зустрічі з Фіолетовими. Я знав двох торговців — Джута й Зімді. Так, вони виявилися безстрашними незалежними дослідниками, але вони також були добрими хромами й навіть заприятелювали зі мною. Перш ніж наші шляхи розійшлися, Зімді віддала мені свою дорогоцінну мантию та порошки для фарбування.

Але я пізнав і темний бік Фіолетових, коли ми з Даереком та іншими морхромами втікали з Самаріса. Фіолетові використали проти нас дивний токсичний дим, а тоді ще й випустили отруйних метеликів. Чи влаштують вони нам такий самий прийом, якщо ми допоможемо подолати Чорних? Був лише один спосіб дізнатися.

— Нам потрібні нові союзники, — сказав я Цестії. — Варто піти й поговорити з Фіолетовими.

Розділ 30

ПОВЕРНЕННЯ ДО САМАРІСА

Ми поїхали геть від Помаранчевих гір і взяли курс на землі Фіолетових, як і пропонувала Цестія. Не знаю, було це свідоме рішення Червоної принцеси чи ні, та наша подорож неминуче вела нас до Червоного королівства, де ми знову мали проїхати повз те, що залишилося від міста Самаріса.

Мене непокоїло, що ми можемо натрапити на Чорну армію ще до того, як будемо готові битися з нею. Порадившись із Ситрією та Д'деко, я вирішив сформувати чотири групи вершників і призначити їх вартовими. Вони мали зайняти позиції з флангів нашої армії, стати нашими очима й вухами. На щастя, Червоні землі були здебільшого рівнинними, тож у світлі дня жодна атака Чорних не могла захопити нас зненацька. Та я нервував, очікуючи сутінків.

— Небезпечно йти долиною вночі, — сказав я, звертаючись до Д'деко. — Що темніше стає, то менше бачитимуть наші вартові. Та й Чорні можуть легко порішити нас уві сні.

— Що тоді пропонуєш? — запитав він.

Я поглянув на Цестію і тільки потім зважився відповісти:

— Ми повинні змінити маршрут, увійти до Самаріса і стати табором там. За стінами буде легше тримати оборону.

— Навіть цілими ці стіни не захистили Червоних. Як нам оборонятися поміж руїн? — запитала Сітрія.

— Ми були не готові до нападу. Чорні порушили Спільні закони, — прошипіла Цестія. — Ось чому їм удалося винищити нас.

— Цестія має рацію, — підтримав нас Даерек. — Цього разу все буде інакше. Ми армія, і ми нетерпляче чекаємо нападу Чорних, щоб відплатити їм.

— А руїни утворять для нас додаткову лінію укріплень. Ми матимемо вигіднішу позицію, якщо порівнювати з Чорними, які будуть на відкритій рівнині, — додав я.

Усі погодилися. Ми повернули на схід і рушили до руїн величного Червоного міста, що виднілося

над морем. З рівнини місто здавалося зовсім покинутим. Коли ми нарешті наблизилися до височезної скелі, на якій стояло місто, першими нас зустріли уламки головних статуй Адіо та Адія. Богів, що вартували місто, засипали градом снарядів із Чорних катапульт. Шмат голови Адіо лежав на землі. Від Адія вціліли тільки мармурові ноги. Я подивився вгору на те місце, де раніше був замок, але від нього нічого не лишилося. Велична кам'яна вежа, що непохитно стояла всі ці століття, що була символом Самаріса, тепер лежала в руїнах.

— Де ти поховала батька? — запитав я Цестію.

Вона не відповіла. Лише нижче опустила голову.

— Цестіє?

— Я не хочу бачити його, — стиха проказала вона. — Я підвела його. Я... усіх підвела.

— Цестіє, не можна...

— Я сама привела Чорних туди, де ховалися останні вцілілі Червоні, — продовжила вона, ніби говорила сама з собою, а не зі мною. — Мій світ розлетівся на друзки просто на моїх очах. І що я зробила? Нічого... нічогісінько. Я лиш спостерігала. Безпорадна. Доки все, що було дорогим для

мене, нищили. Я остання з королівської сім'ї та, можливо, остання з Червоного королівства. Я зробила недостатньо, щоб уберегти свій народ.

— Але що ти могла вдіяти? — не втримався я. — Усе відбулося так швидко. Можливо, такою була воля богів.

Цестія підвела на мене погляд. Її очі палали від люті. Вона вказала на залишки міста.

— Думаєш, така воля богів? Чим ми, Червоні, так розлютили їх?

Я довго вдивлявся в руїни, перш ніж відповісти:

— Не знаю. Можливо, богів розізлило те, яким був наш світ.

Я простягнув руку й обережно торкнувся її щоки.

— Але я точно знаю: в усьому, що сталося, твоєї провини немає.

Цестія кивнула і спробувала всміхнутися, але її сині очі переповнили сльози. Я міцно обійняв принцесу, хотів бодай якось полегшити її біль, хоч і знав, що це неможливо.

— Хочеш, я відведу тебе до нього? — запитала Цестія. Це запитання прозвучало радше як благання.

Я кивнув. У битві за Самаріс я помстився за Хтомію, порішивши його вбивцю — зрадливого міністра Ориса. Та в тому хаосі, що супроводжував нашу бійку, я був змушений утікати з палацу, наче злочинець, тож так і не зміг віддати останню шану хромові, який урятував моє життя, а можливо, і душу.

Наші коні повільно брели похилими бруківчатими вулицями. Як же я заздрих мешканцям Самаріса, коли жив за його стінами! Я мріяв про солодкий запах фруктів і пряний аромат солодошів, про заспокійливе дзюркотіння фонтанів, яке щоночі відлунювало терасами на потіху багатіям.

Тепер ця фортеця Червоної культури зникла. На її місці лишилися каміння та порох. Я подумав, що місто ніколи не зможе повернути свою старовинну красу, бо його творці давно згинули. Хоча, можливо, у нього все ж є шанс. Нова кров і нова любов ще повернуть сюди життя. Я шукав поглядом той шаховий дворик, де ми з Цестією милувалися танцями. Спогади віднесли мене у вечір свята свічок, коли я вперше побачив Червону принцесу — загадкове видіння, зіткане зі срібла, золота й червоного шовку, приховане за маскою.

— Цестіє, — сказав я.

— Що?

— Знаю, ти зараз переживаєш важке горе, але... я хотів сказати, що не минає і дня, щоб я не подякував богам за ту ніч, коли ми вперше зустрілися.

Цестія всміхнулася й зашарілася.

— Я теж.

— Навіть попри всі ці страждання я вдячний за те, що ти поруч. Якщо мені судилося зараз померти, я помру в мирі, знаючи, що зустрів тебе й так безмежно покохав.

— Не кажи так! Ти не... ми не померемо!

Вона взяла мене за руку. Ми їхали так близько, що наші коні терлися боками одне об одного.

Опинившись на верхівці скелі, ми побачили, що вся земля довкола розрита кратерами від Чорних катапульт. Між двома такими вирвами лежала біла мармурова плита. На перший погляд вона здавалася ще одним уламком палацової стіни.

— Ми, Червоні, ховаємо дорогих нам людей у печері під Самарісом, та під час атаки печери засипало, тож ми мусили поховати батька просто тут.

Цестія опустила на коліна перед могильною плитою і розридалася.

— Гадаю, йому сподобалося б це місце. Звідси він може бачити все королівство, що колись належало йому.

Я опустився на коліна біля Цестії і подумки помолвився за свого друга Хтомію — короля Червоних і короля арлекінів. Що б він сказав, якби побачив, як справджується його мрія, як я все ж став тим сумнозвісним Червоним Арлекіном? Цікаво, де всі інші арлекіни, легендарні герої, про яких він розповідав мені? Чи існували вони насправді? А можливо, їх породили мрії Хтомію про краще життя? Я розумів, що ніколи не отримаю відповіді на ці запитання.

Коли ми знову спустилися до підніжжя Самаріса, Даерек чекав на нас у несподіваному товаристві.

— Ми знайшли їх у старій штольні біля тунелю, що веде до міста, ти знаєш, того, де ми жебрали їжу, — розповів нас Даерек. — Вони поводяться так, ніби входити до міста досі заборонено. Схоже, старих звичок важко позбутися.

Те, про що... чи то пак про кого... говорив Даерек, виявилось чималим гуртом яні — найнижчої касті Червоних. Даерек колись і сам був одним із них, та не схотів покладатися винятково на

милість вищих каст. Аби підтримувати своє злиденне існування, він щоночі виходив рибалити в море, за що його і прозвали морхромом. Тим часом нещасні яні були зайняті пожиранням сухого м'яса, яке принесли Жовті. Вони жадібно ковтали шматки, не знімаючи своїх жалюгідних масок з бруду й соломи. Я відчував підозріливі погляди, які вони кидали в мій бік.

— Хто ти? Чому не носиш маску? — запитав один із них, зробивши достатньо довгу паузу між укусами.

— Час носіння масок закінчився, друже мій, — відповів я йому.

Червоний хром на кілька миттєвостей замислився над моїми словами, поглянувши на свого товариша яні.

— Це як? Ми вже не зобов'язані носити маски? — спантеличено запитав інший хром.

— Озирніться довкола, — відповів я. — Усе місто лежить у руїнах, а єдине, що вас турбує, — носити маски чи ні.

— Не розумію, — сказав той-таки хром. — Я завжди носив маску.

Я дивився на нього зі співчуттям. Іноді звички сковують міцніше, ніж залізні ланцюги.

— Ви єдині, хто тут залишився? — запитала Цестія.

Яні не поспішали з відповіддю.

— Ми не заподіємо вам лиха, браття, — заговорив до них Даерек. — Я теж колись був яні.

— Не схожий ти на яні, — осадив його один із Червоних. Але, дещо заспокоївшись, додав: — Біля соляних шахт решта наших.

— Тепер у нас уся сіль світу! — радісно вигукнув інший яні. — Чорні забрали багато, але ще більше залишилося! Ми багаті!

Цестія зістрибнула з коня й підійшла до Червоних обідранців:

— Ви знаєте, хто я? Впізнаєте мене?

Хроми похитали головами. Один з них відповів:

— Ти одягнена як Червона, але на яні ти не схожа.

— Вона Цестія — ваша принцеса... *наша* принцеса, — останні слова Даерека здивували навіть мене.

Яні за звичкою вклонилися.

— Ми навіть не здогадувалися, що ви досі жива, — прохрипів старий хром.

— Ми повернемо всю сіль, будь ласка, не карайте нас! — закричав покалічений малюк. Яні почали падати на коліна.

— Прошу, підведіться, — лагідно відповіла Цестія. — Час поділу на яні й аші завершився. Я тут не для того, щоб карати вас чи вказувати на ваше місце.

Знадобився час, щоб яні зрозуміли справжнє значення слів Цестії. Їхній касті сторіччями забороняли входити до міста чи торгувати сіллю, яка забезпечувала чималі статки «кращим» Червоним хромам. Навіть спроба яні наблизитися до покладів солі каралася стратою.

Зрештою нам удалося переконати яні у щирості слів Цестії. Вони відвели нас до невеличкого гурту, який залишився від усієї їхньої касті. Цестія плакала й обіймала їх, повторюючи, яка вона щаслива бачити, що Червоні — це не просто спогад. У цих багатостраждальних храмах вона бачила паростки майбутнього її Червоного народу. Вони відродять свій народ разом!

Але хроми яні були не такі привітні з нами, а особливо із Цестією.

— Ми жили у злиднях, коли мали короля, і зараз живемо в злиднях, хоч короля вже й немає, — розлючено вигукнула одна хромка навмисно голосно, щоб ми почули. — Чого нам радіти появі цієї благородної?

— Бо ми боремося на новій війні. Війні, що покладе край цим застарілим і жорстоким правилам! — вигукнула Цестія. — Ми хочемо, щоб між кольорами не було нерівності й образ. Я вже не благородна, а ви вже не яні.

Хромка не відповіла Цестії. Натомість обернулася щербатою білою маскою до чоловіків яні.

— Вони кажуть, що ми рівні, та вони приїхали верхи на вгодованих конях, а ми стоїмо перед ними з босими ногами. Якщо я тільки спробую взяти для своєї дитини жменьку сухого вівса, яким вони годують коней, мене негайно ж відшмагають.

Перш ніж будь-хто встиг щось сказати чи зробити, Цестія зіскочила зі свого коня й підвела його до хромки з яні.

— Подивись мені в очі, — попросила її Цестія.

Хромка неохоче підвела погляд. Я уявив, як викривилося її обличчя під маскою від ненависті та розбитих ілюзій. І я розумів її. Якимось мені довелося жити поміж них, і я досі був удячним за притулок — стару, зліплену з багнюки хижку, яку розділила зі мною маленька мила сирітка.

— Ви маєте повне право скаржитися, — продовжила говорити Цестія. — І не сумніваюся, ваших скарг вистачить на цілу вічність. Або ж... ви

можете приєднатися до мене й боротися за себе та за краще майбутнє. Між усіма цими хромами різних кольорів, які стоять перед вами, ви знайдете тільки друзів. Усі ми — хромки, які вирішили звільнитися від кайданів і облудних вірувань, що їх утовкмачили в голови батькам наших батьків. Ми вирішили більше не бути рабами. Ось чому ми відмовляємося носити маски. Ми хочемо, щоб хромки всіх земель знали, хто ми такі, щоб могли читати наші емоції на обличчях і розуміти наші почуття.

Цестія передала повіддя свого коня хромці з яні.

— І так, твоя правда, — додала вона. — Я надто довго їхала верхи. Тепер твоя черга.

У відповідь хромка тремтливими руками потягнулася до маски й повільно зняла її, відкривши сором'язливу посмішку й симпатичне молоде обличчя.

Цестія не чекала на відповідь.

— Ми вирушаємо на світанку. Будемо раді всім, хто вирішить приєднатися до нас.

— Говорить як справжня принцеса! — прошепотів мені Даерек. Цього разу в його словах не було ані тіні сарказму.

Наступного дня наша армія вирушила в похід до Фіолетових земель. Яні були готові приєднатися й чекали нас біля соляних шахт.

— Схоже, ти переконала їх, — сказав я Цестії.

— Ні, вони самі переконали себе, — відповіла вона.

— Треба дістати їй нового коня, — тихо сказав мені Даерек, кивнувши на Цестію.

Я похитав головою.

— Вона хоче пройтися. Нехай робить як вважає за потрібне.

З цими словами я спішився й пішов поруч із Цестією.

Розділ 31

КРАЙ ЛАВАНДИ Й МЕТЕЛИКІВ

Ми обережно пробиралися полями ще зеленої лаванди вглиб Фіолетових земель. Спершу ми йшли вздовж моря, аж доки не помітили за піщаними дюнами лаванду. Квіти тріпотіли за вітром, утворюючи безкінечні фіолетові й сині хвилі, що котилися, доки сягало око.

Цестія, яка йшла біля мене, сказала:

— Хіба не прекрасно?

Здається, після нашого повернення до Самаріса вона заспокоїлась і нарешті була в мирі з собою.

— Так, — прошепотів я, — ці кольори нагадують мені колір твоїх очей.

Цестія потягнулася й поцілувала мене.

— Ой, будь ласка... можна не при нас! — заскиглив позаду Даерек і вдав, ніби його зараз знудить.

— А міг би дечого й повчитися в Ашеви! — ущипливо прокоментувала Шаїна — молода Помаранчева сестра. Вона грайливо буцнула Даерек в плече, і ми розсміялися. Шаїна й Даерек дуже зблизилися після нашої битви за міста-близнюки, і я щиро за них радів.

Щойно ми ступили на Фіолетові землі, я замислився, як відреагують Фіолетові храми, помітивши нашу армію. Як узагалі будь-хто відреагував би за таких обставин? Очевидно, що нас сприймуть як завойовників, і це розпалить войовничість фіолетових, про яку розповідала Цестія.

— Тебе щось непокоїть, — сказала Цестія, ніби прочитавши мої думки.

— Ми не зможемо у супроводі цілої армії наблизитися до Фіолетових, — поділився я з нею. — Фіолетові побачать у нас загрозу й використають проти нас свої знання природи, перш ніж ми бодай матимемо шанс пояснити їм причину нашого візиту. Гадаю, на їхньому місці я вчинив би саме так.

— Тоді як нам наблизитися до них? Можливо, відправимо посланця?

— Фіолетові дуже приязні, коли мандрують землями, — відповів я. — Але завжди готові захищати свій рідний край — навіть до певної одержимості. Принаймні так мені розповідали мої друзі Джут і Зімді. Та й на власній шкурі я це відчув. Вони спершу отрують незваних гостей, а вже потім розпитають... якщо ці незвані гості виживуть.

— Чому вони такі? — запитала Шаїна.

— Мої друзі пояснювали, що колись, дуже давно, їхні землі захопили, — сказав я. — І пам'ять про ті жахливі події назавжди вплелася в полотно їхніх життів. Вони радше оберуть смерть, ніж рабство, тому завжди насторожі, готові завдати першого удару, якщо бодай запідозрять інший народ у бажанні напасти на них.

Я довго міркував над цим.

— Ходімо, поговоримо із Сітрією і Д'деко, — врешті запропонував я. — Можливо, їхній досвід нам допоможе, бо Помаранчеві й Жовті раніше довіряли одне одному не більше, ніж Фіолетові довіряють іншим храмам.

Учотирьох ми рушили назад супроти руху нашої когорти, щоб розшукати цих двох поважних лідерів.

Я пояснив Сітрі та Д'деко свої побоювання, і вони обоє погодилися з моєю думкою.

— Нам треба уникнути будь-яких недомовок між нашими народами, — сказав Жовтий брат. — Вони знають про нас не більше, ніж ми про них. Треба відправити когось важливого для нас, щоб налагодити зв'язки.

— Я піду сам і поговорю з їхніми лідерами, — сказав я.

— Як зі мною? — запитав Д'деко, не приховуючи сумніву. — Я був прихильним до тебе, але що, як Фіолетові не схочуть вислухати тебе?

— І не забувай, що ми ледь не вбили тебе, — додала Сітрія, нагадуючи, що, коли б не Даєрек і Цестія, Помаранчеві б мене не помилували.

— У мене є двоє друзів серед Фіолетових, які вже допомогли мені одного разу, — заперечив я. — Я певен, вони стануть на мій захист.

Я поглянув на Даєрека й Цестію.

— Крім того, у мене ще є двоє добровольців, які не раз рятували мене з різних ситуацій. Без сумніву, вони врятують мене ще раз, якщо буде потреба.

— Троє добровольців! — вигукнула Шаїна.

Ми детально продумали план першої зустрічі з Фіолетовими й вирішили, що наша армія стане

табором на березі моря й залишатиметься там три дні. Незалежно від того, повернемося ми чи ні, на четвертий день наше військо продовжить свій шлях до Папілії — столиці Фіолетових.

У сутінках ми вчотирьох вирушили в дорогу, сподіваючись, що ніч заховає нас від небажаних зустрічей, доки ми не заїдемо вглиб Фіолетових земель. Я наказав своїм друзям надягнути маски і триматися подалі від будиночків на колесах, які ми полюбляють подорожувати Фіолетові. Ці обтяжені міцним полотном будиночки насправді були маленькими фортецями. Тож поки ми не готові розкрити свою присутність, що менше уваги ми привертатимемо, то краще.

— Розумію, що твої Фіолетові товариші багато розповідали тобі про те, як самовіддано їхній народ захищає свої землі, та чи не думав ти, що це просто хвастощі? — запитала Шаїна.

Я розповів їй, як ми переходили Фіолетовими землями, як наш бідолашний друг загинув від отруйних метеликів, а я лиш безпорадно на це дивився. А Даєрек описав їдкий дим, яким Фіолетові відганяли нас подалі від своїх земель.

Мій друг морхром спантеличено поглянув на мене.

— Одного лише не розумію: коли ми втекли з Самаріса, здавалося, що Фіолетові вже чекали на нас. Звідки вони знали, що ми арлекіни?

Маю визнати, я ніколи раніше не думав про це. Усе, що я пам'ятав, — як відчайдушно хотів покинути Червоне місто. Я захлинався від болю через надмір непотрібних смертей, які трапилися там. Але питання Даерека пробудило в мені цікавість, тож я поклявся запитати про це в Джута, сподіваючись, що він і Зімді були в Папілії. Я пам'ятав, що до падіння Самаріса вони багато подорожували землями, продаючи свій крам. Відтоді багато всього змінилося. Я сподівався, що мої друзі в безпеці.

Уже після першої ночі оминати будиночки на колесах стало складніше. Їхня кількість невпинно зростала, що далі ми просувалися. Нашим єдиним сховком були лавандові поля. Низько припавши до землі поміж кущів лаванди, ми годинами чекали, доки повз нас прокотяться запряжені віслюками гуркотливі будиночки на колесах. Усі вони рухалися в одному напрямку — до столиці.

Наприкінці другої ночі, коли сонце зійшло над спокійним морем, сталося дещо дуже дивне.

— Погляньте туди! — вигукнула Шаїна, вказуючи на помаранчеве небо.

До нас летіла така велика зграя птахів, що затуляла собою сонце. Та коли вона наблизилася, ми помітили, що це ніякі не птахи. Ті створіння були значно меншими.

— Що... воно таке? — запитав Даерек.

— Метелики! — закричала Цестія. — Це метелики!

Навколо нас уже кружляли тисячі й тисячі білих метеликів.

— Скоріше, скоріше! — пошепки наказав я. — Лягайте на землю й не рухайтесь! Вони можуть бути отруйними!

На щастя, метелики не звернули на наш гурт ані крихти уваги. Вони полетіли далі, у бік Папілії. Їхні крильця тріпотіли, ніби білі пелюстки квітів. Танцюючи свій вигадливий танець, метелики здавалися єдиним живим організмом.

І щойно вони пролетіли повз нас, з'явилися велетенські метелики-монархи всіх кольорів райдуги.

— Раніше я бачив лише помаранчевих, — захоплено сказав Даерек.

— Вони прекрасні! — вигукнула Цестія.

— Що відбувається? — запитала Шаїна.

І тоді я пригадав слова Джута: «Раз на сонцестояння метелики з усіх земель злітаються до

Папілії. Це знак, що кожен Фіолетовий має повернутися туди, де народився».

Ось чому нам траплялося так багато будиночків на колесах — вони повертаються додому!

Я розповів про це друзям. У тому, що ми обрали такий вдалий час, я бачив добрий знак від богів. Доки ми дістанемося Папілії, усі Фіолетові вже повернуться до столиці. Серед них, без сумніву, будуть мої друзі Джут і Зімді.

— Усе, що нам треба, — просто йти за метеликами! — радісно сказав я. — Вони приведуть нас до самісінького серця Фіолетового міста.

— Так, але часу в нас небагато, — застерегла Шаїна. — Інші чекають. Нам треба якомога швидше дістатися Папілії.

Ми вирішили йти всю ніч, зупиняючись лише на короткий перепочинок.

Наступний день нашої подорожі виявився суцільним дивом. Метеликів ставало дедалі більше. Міріади їхніх крилець майже затуляли небо. Вони були всіх розмірів і кольорів, які лише можна уявити. Ландшафт навколо також змінився. Замість лавандових полів — невеликі деревця, не вищі за храма, з прекрасними білими й рожевими квітками. Вітер легенько зривав пелюстки,

викладаючи з них на землі кольоровий ароматний візерунок.

Уже не мало сенсу ховатися від будиночків на колесах, бо вони були всюди. На щастя, четверо молодих хромів з інших земель, двоє з яких були жінками, а двоє — чоловіками, зовсім не лякали зустрічних Фіолетових. Ми тішилися, що історії про те, наскільки вони бояться ворогів, виявилися перебільшенням.

— Гей, не забувайте дивитися під ноги! Ви тут через метеликів, так? — гукнув Фіолетовий хром, повільно підкотившись до нас своїм будиночком. — Ех, молодь, у вашому віці в мене було не менше допитливості. Я вештався землями, мене тягнуло непоборне бажання «нового»! Але тепер землі стали небезпечним місцем, і я був би не таким сміливим, як ви.

Цього Фіолетового храма звали Езічі. Він торгував шовком. У нього була згорблена спина й одна нога трохи коротша за іншу. Крім того, він мав кумедну маску лавандового кольору, з величезними круглими прорізами для очей і такими ж круглими прорізами для носа й рота, тому здавалося, ніби він безперестанно дивується світу. Місцями маска вигоріла — певно, туди

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.